

REPUBLIKA HRVATSKA
OPĆINSKI SUD U ĐAKOVU
Trg dr. Franje Tuđmana 2
31400 Đakovo

Poslovni broj: P-133/2026-17

U I M E R E P U B L I K E H R V A T S K E

P R E S U D A

Općinski sud u Đakovu, po sucu Petru Grguru, u pravnoj stvari tužitelja Gorana Ivića, OIB: 54851712141, iz Đakova, Slavka Tomerlina 27, zastupan po punomoćniku Andreju Gariću, odvjetniku u Slavonskom Brodu, protiv tuženika Privredna banka Zagreb d.d., OIB: 02535697732, iz Zagreba, Radnička cesta 50, zastupana po punomoćnici Petri Vataavuk, odvjetnici u Zagrebu, radi utvrđenja ništetnosti i isplate, nakon održane i zaključene glavne i javne rasprave 29. rujna 2026., u nazočnosti tužitelja i njegovog punomoćnika, te uz javnu objavu presude, 29. rujna 2026.,

p r e s u d i o j e

I. Utvrđuje se da je ništetna odredba:

- iz članka 12. stavka 3. Ugovora o kreditu broj: 9012294428, sklopljenog 21. veljače 2007. između tužitelja i tuženika, u dijelu odredbe koji glasi: „Korisnik kredita obvezuje se prije korištenja ili istovremeno s korištenjem kredita platiti Banci naknadu za obradu kreditnog zahtjeva u visini 1,00 % (slovima: jedan posto) od iznosa kredita, a najviše 7.000,00 kuna.“

II. Nalaže se tuženiku Privredna banka Zagreb d.d., OIB: 02535697732, da tužitelju Goranu Iviću, OIB: 54851712141, u roku od 15 (petnaest) dana na ime naplaćene naknade za obradu kredita isplati iznos od 530,87 eura (petsto trideset eura i osamdeset sedam centi) zajedno sa zakonskom zateznom kamatom na iznos tekućom od 3. ožujka 2007. po stopi iz čl. 1. Uredbe o visini stope zatezne kamate do 31. prosinca 2007., od 1. siječnja 2008. po stopi određenoj za svako polugodište, uvećanjem eskontne stope HNB koja je vrijedila zadnjeg dana polugodišta koje je prethodilo tekućem polugodištu, za pet postotnih poena, od 1. kolovoza 2015. do 31. prosinca 2022. po prosječnoj kamatnoj stopi na stanja kredita odobrenih na razdoblje dulje od godine dana nefinancijskim trgovačkim društvima izračunatoj za referentno razdoblje koje prethodi tekućem polugodištu uvećanoj za tri postotna poena, a od 1. siječnja 2023. do 31. prosinca 2023. po stopi koja se određuje, za svako polugodište, uvećanjem kamatne stope koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja koje je obavila prije prvog kalendarskog

dana tekućeg polugodišta za tri postotna poena, a od 1. siječnja 2024. pa nadalje do isplate po stopi koja se određuje, za svako polugodište, uvećanjem referentne stope koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja ili granična kamatna stopa proizašla iz natječajnih postupaka za varijabilnu stopu za posljednje glavne operacije refinanciranja Europske središnje banke, za tri postotna poena, pri čemu se za prvo polugodište primjenjuje referentna stopa koja je na snazi na dan 1. siječnja, a za drugo polugodište referentna stopa koja je na snazi na dan 1. srpnja te godine.

III. Utvrđuje se da je ništetna odredba:

- iz članka 10. stavka 2. Ugovora o kreditu broj: 9012294428, sklopljenog 21. veljače 2007. između tužitelja i tuženika, u dijelu odredbe koji glasi: „U tom slučaju Korisnik kredita dužan je platiti naknadu za prijevremenu otplatu kredita u visini utvrđenoj aktima Banke važećim na dan prijevermene otplate.“

IV. Nalaže se tuženiku Privredna banka Zagreb d.d., OIB: 02535697732, da tužitelju Goranu Iviću, OIB: 54851712141, u roku od 15 (petnaest) dana isplati iznos od 534,86 eura (petsto trideset četiri eura i osamdeset šest centi) na ime naplaćene naknade za prijevremenu otplatu kredita zajedno sa zakonskom zateznom kamatom na iznos tekućom od 19. kolovoza 2009. do 31. srpnja 2015. po stopi određenoj za svako polugodište, uvećanjem eskontne stope HNB koja je vrijedila zadnjeg dana polugodišta koje je prethodilo tekućem polugodištu, za pet postotnih poena, od 1. kolovoza 2015. do 31. prosinca 2022. po prosječnoj kamatnoj stopi na stanja kredita odobrenih na razdoblje dulje od godine dana nefinancijskim trgovačkim društvima izračunatoj za referentno razdoblje koje prethodi tekućem polugodištu uvećanoj za tri postotna poena, a od 1. siječnja 2023. do 31. prosinca 2023. po stopi koja se određuje, za svako polugodište, uvećanjem kamatne stope koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja koje je obavila prije prvog kalendarskog dana tekućeg polugodišta za tri postotna poena, a od 1. siječnja 2024. pa nadalje do isplate po stopi koja se određuje, za svako polugodište, uvećanjem referentne stope koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja ili granična kamatna stopa proizašla iz natječajnih postupaka za varijabilnu stopu za posljednje glavne operacije refinanciranja Europske središnje banke, za tri postotna poena, pri čemu se za prvo polugodište primjenjuje referentna stopa koja je na snazi na dan 1. siječnja, a za drugo polugodište referentna stopa koja je na snazi na dan 1. srpnja te godine.

V. Nalaže se tuženiku Privredna banka Zagreb d.d., OIB: 02535697732, da tužitelju Goranu Iviću, OIB: 54851712141, plati prouzročeni parnični trošak u iznosu od 774,91 eura (sedamsto sedamdeset četiri eura i devedeset jedan cent) zajedno sa zakonskom zateznom kamatom tekućom od 29. rujna 2026. pa do isplate, po stopi koja se određuje, za svako polugodište, uvećanjem referentne stope koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja ili granična kamatna stopa proizašla iz natječajnih postupaka za varijabilnu stopu za posljednje glavne operacije refinanciranja Europske središnje banke, za tri postotna poena, pri čemu se za prvo polugodište primjenjuje referentna stopa koja je na snazi na dan 1. siječnja, a za drugo polugodište referentna stopa koja je na snazi na dan 1. srpnja te godine, sve u roku od 15 (petnaest) dana.

Obrazloženje

1. Tužitelj u tužbi od 7. travnja 2026. u bitnome navodi da je s tuženikom 21. veljače 2007. sklopio Ugovor o kreditu broj: 9012294428 prema kojem je tuženik kao kreditor tužitelju kao korisniku kredita, odobrio i stavio na raspolaganje kredit u kunsnoj protuvrijednosti u iznosu od 88.000,00 CHF prema srednjem tečaju za CHF tečajne liste Banke na dan korištenja kredita. Citiranim Ugovorom, ugovoren je rok otplate kredita u trajanju od 300 mjeseci kroz otplatu u jednakim mjesečnim anuitetima kunske protuvrijednosti.

1.1. Ističe da predmetnim tipskim Ugovorom u točki 12. ugovorena je naknada za obradu zahtjeva kredita i to u iznosu jednokratno 1,00 % od ukupnog iznosa kredita, a koja se naplaćuje prije korištenja ili istovremeno s korištenja kredita. Tuženik je prilikom isplate kredita 2. ožujka 2007. naplatio tužitelju naknadu za obradu zahtjeva u iznosu od 3.999,88 kuna, a koja protuvrijednost, sukladno fiksnom tečaju konverzije HRK u EUR utvrđenog Zakonom o uvođenju eura kao službene valute u Republici Hrvatskoj (Fiksni tečaj konverzije: 7,53450), iznosi 530,84 eura.

1.2. Nadalje obrazlaže da je odredbom članka 10. predmetnog Ugovora ugovoreno je kako tužitelj može izvršiti prijevremenu otplatu kredita samo uz suglasnost i uz uvjete koje odredi tuženik. Tužitelj je 18. kolovoza 2009., izvršio prijevremenu otplatu preostalog dijela kredita prilikom čega je tuženik tužitelju istog dana naplatio naknadu za prijevremeno zatvaranje kredita u iznosu od 4.029,91 kuna, a koja protuvrijednost, sukladno fiksnom tečaju konverzije HRK u EUR utvrđenog Zakonom o uvođenju eura kao službene valute u Republici Hrvatskoj (Fiksni tečaj konverzije: 7,53450), iznosi 534,86 eura.

1.3. Navodi da o ugovornim odredbama za tzv. „ulaznu i izlaznu naknadu“ nije se pojedinačno pregovaralo, već su iste kao takve unaprijed formulirane i od strane tuženika (banke) implementirane u tipskom ugovoru na koji tužitelj kao potrošač nije imao utjecaja. Naime, tužitelju nije bila razjašnjena relacija odnosa između iznosa naknada i usluga na ime kojih se iste naplaćuje. Navedene odredbe nisu bile ugovorene u dobroj vjeri te su suprotno načelu savjesnosti i poštenja uzrokovale značajnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača, zbog čega su iste nepoštena i ništetna te ne proizvodi pravni učinak. S obzirom da je tuženik temeljem gore navedenih nepoštenih odredbi o ulaznoj i izlaznoj naknadi u predmetnom ugovoru iste naplatio i time stekao ne pripadajuću imovinsku korist, navedeni je kao nepošten stjecatelj, sukladno članku 1115. ZOO-a, takove dužan vratiti zajedno sa pripadajućim zakonskim zateznim kamatama. Zaključno, predlaže da sud usvoji tužbeni zahtjev uz naknadu parničnog troška.

2. Tuženik u odgovoru na tužbu navodi osporava osnovu tužbenog zahtjeva, ali ne spori visinu.

2.1. Ističe prigovor zastare. Ukazuje da osnove za fiksiranje dospeljaka i početka tijeka zastare uz dan pravomoćnosti sudske odluke kojom je utvrđena ništetnost pojedine ugovorne odredbe nema, a isto proizlazi iz presude Suda EU u predmetu C561/21 od 25. 4.2024. (GP i BG protiv Banco Santander SA), prema kojoj je taj Sud, među ostalim, ustvrdio da se članci 6(1) i 7(1) Direktive 93/13/EEZ ne protive tome da rok za zastaru tužbe za povrat troškova koje je potrošač podmirio na temelju ugovorne

odredbe čija je nepoštenost utvrđena pravomoćnom sudskom odlukom koja je donesena nakon podmirenja tih troškova počinje teći od datuma kada je ta odluka postala pravomoćna, ne dovodeći u pitanje ovlast dokazivanja prodavatelja robe ili pružatelja usluge da je taj potrošač znao ili razumno mogao znati da je ugovorna odredba o kojoj je riječ nepoštena prije donošenja te odluke.

2.2. Neovisno od toga što se prvi dio presude po tzv. „kolektivnoj tužbi“ veže za klauzulu o jednostrano promjenjivoj kamatnoj stopi iz ugovora o kreditu s CHF valutnom klauzulom, riječ je o istim „standardima“ koji se mogu primijeniti i na ostale klauzule ugovora, što je između ostalog i argumentacija sudova kada sude o ništetnosti odredaba ugovora na koje se presuda po tzv. „kolektivnoj tužbi“ za CHF kredite ne primjenjuje izravno, ali se prema argumentaciji sudova primjenjuju „standardi“ po kojima je utvrđena ništetnost za ugovorne odredbe iz CHF ugovora o kreditu. Podredno, svijest potrošača o ništetnosti ugovornih odredbi i posljedica koje iz toga proizlaze morali su nastati/postojati, ako ne ranije, onda 2018. kada je i drugi dio presude po tzv. „kolektivnoj tužbi“ za CHF kredite postao pravomoćan.

2.3. Tuženik navodi da je 31. siječnja 2014. donesen Pravilnik o naknadama na potrošačke kredite kojim je izrijekom u odredbi članka 3. kao dopuštena predviđena i naknada za obradu kredita, a vjerovnik ih u kreditnom poslovanju obračunava i naplaćuje sukladno tarifi, odnosno aktu vjerovnika kojim su određene naknade, a ovisno o vrsti kredita. Također, zakonodavac je tek Zakonom o stambenom potrošačkom kreditiranju iz 2017., propisao da kreditne institucije ne smiju naplatiti naknadu za obradu i/ili odobravanje stambenog potrošačkog kredita, dakle, samo u slučaju stambenih potrošačkih kredita, i samo u odnosu na naknadu za obradu kredita, pri čemu se ta zabrana ne primjenjuje na ugovore o kreditu koji su sklopljeni prije stupanja na snagu predmetnog Zakona o stambenom potrošačkom kreditiranju.

2.4. Sporna odredba nije nejasna/neodređena s obzirom da je tužitelj u trenutku sklapanja ugovora znao da će naknada iznositi određeni, ugovorom definirani postotak od iznosa kredita i na nju je pristao. Dakle, iznos naknade je fiksni i poznat tužitelju u trenutku sklapanja ugovora o kreditu. Činjenica da se o nekoj odredbi nije pojedinačno pregovaralo ne vodi automatski do zaključka da je među ugovornim stranama nastala značajna neravnoteža.

2.5. Tuženik nadalje ističe da sama naknada za obradu kredita predstavlja naknadu za sam proces odobravanja kredita. Tužitelj je pristao platiti iznos određen sukladno predmetnoj odredbi. Ista je jasno koncipirana ugovorom o kreditu te je jasno i nesumnjivo izražena volja ugovornih strana. Zaključno, predlaže da sud odbije tužbeni zahtjev u cijelosti uz naknadu parničnog troška.

3. Radi utvrđenja spornih, a za ovaj postupak odlučnih okolnosti, sud je u dokaznom postupku detaljno pročitao cjelokupan spis i svu priležuću dokumentaciju i to: Ugovor o kreditu broj: 9012294428 od 21. veljače 2007. (list 6-11 spisa), otplatnu tablicu sa prikazom efektivne kamatne stope (list 12-16 spisa), izvadak iz zemljišne knjige (list 17-19 spisa), knjigovodstvenu karticu (list 21-26 spisa), priloge uz podnesak tužitelja od 18. svibnja 2026. (list 41-270 spisa) te saslušao tužitelja.

3.1. Valja ukazati kako je tužitelj na ročištu održanom 25. lipnja 2026. odustao od dokaznog prijedloga za provođenjem financijsko-knjigovodstvenog vještačenja iz razloga što tuženik nije osporavao visinu tužbenog zahtjeva.

4. Tužbeni zahtjev je osnovan.

5. Predmet spora je zahtjev tužitelja protiv tuženika radi isplate iznosa od 1.065,73 eura, a koji iznos je isplatio tuženiku po osnovi ugovorne odredbe o naknadi za troškove obrade kredita i naknadi za prijevremenu otplatu kredita.

6. Među parničnim strankama je sporna osnovanost tužbenog zahtjeva te je li nastupila zastara utuženog iznosa.

7. Nije sporno da je tuženik naplatio tužitelju naknadu za obradu kreditnog zahtjeva 2. ožujka 2007. u iznosu od 530,87 eura kao niti da je 18. kolovoza 2009. naplatio naknadu za prijevremeno zatvaranje kredita u iznosu od 534,86 eura.

8. Nadalje, iz Ugovora o kreditu od 21. veljače 2007., broj: 9012294428, ovjerenog kod javnog bilježnika Nikole Brača 27. veljače 2007., pod poslovnim brojem: OV-2734/2007, a koji su zaključili tužitelj kao korisnik kredita i tuženik kao kreditor, utvrđeno je kako je u članku 12. stavku 3. ugovoreno da se korisnik kredita obvezuje prije korištenja ili istovremeno s korištenjem kredita platiti Banci naknadu za obradu kreditnog zahtjeva u visini 1,00 % (slovima: jedan posto) od iznosa kredita, a najviše 7.000,00 kuna. Utvrđeno je i da je u članku 10. stavku 2. ugovoreno da u slučaju prijevremene otplate kredita, korisnik kredita dužan je platiti naknadu za prijevremenu otplatu kredita u visini utvrđenoj aktima Banke važećim na dan prijevremene otplate.

9. Iz iskaza tužitelja na ročištu 29. rujna 2026. proizlazi da je Ugovor o kreditu broj: 9012294428 realizirao radi kupovine nekretnine za vlastiti život. Naveo je da u to vrijeme nisam bio obrtnik, vlasnik kakvog trgovačkog društva, odnosno trgovac u širem smislu riječi. Djelatnik tuženika nije mu detaljno pojašnjavao odredbu o ulaznoj naknadi, kao niti odredbu o naknadi za prijevremenu otplatu kredita te nije znao što ulazi u iste, a Ugovor o kreditu predan mu je unaprijed na potpis po sistemu "uzmi ili ostavi". Tužitelj je nadalje naveo kako nije imao mogućnost pregovarati o utuženim odredbama Ugovora o kreditu.

9.1. Iskaz tužitelja sud je ocijenio vjerodostojnim, jer je jasan, detaljan, nema proturječnosti i nejasnoća.

10. Ocjenom navedenih dokaza, ovaj sud je utvrdio da tužitelj nije bio informiran na što se konkretno naknada za troškove obrade kredita odnosi kao i naknada za prijevremenu otplatu kredita, te o naknadama nije mogao pregovarati, a nije bio niti informiran o krajnjoj svrsi navedenih naknada i o kojim se stvarnim troškovima koji ulaze u sporne naknade radi, te zašto iste mora platiti. Nadalje, potrebno je reći da je ovaj sud prihvatio iskaz tužitelja iz kojega proizlazi da je Ugovor bio unaprijed sastavljen po sistemu "uzmi ili ostavi". Tuženik je trebao tužitelju obrazložiti koja je svrha i što čini naknade, te se na taj način uvjeriti da bi tužitelj pristao na navedene odredbe i da je bilo pojedinačnih pregovora.

11. Sud ukazuje kako je odredbom članka 81. stavka 1. i 2. Zakona o zaštiti potrošača ("Narodne novine", broj: 96/03. – dalje: ZZP) propisano da se ugovorna odredba o kojoj se nije pojedinačno pregovaralo smatra nepoštenom ako, suprotno načelu savjesnosti i poštenja, uzrokuje značajnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača, s time da se smatra da se o pojedinačnoj ugovornoj odredbi nije pojedinačno pregovaralo ako je ta odredba bila unaprijed formulirana od strane trgovca te zbog toga potrošač nije imao utjecaja na njezin sadržaj, poglavito ako se radi o odredbi unaprijed formuliranog standardnog ugovora trgovca te je sukladno članku 87. stavak 1. ZZP-a nepoštena ugovorna odredba ništetna.

12. Prema odredbi članka 84. ZZP-a nije dopušteno ocjenjivati jesu li ugovorne odredbe o predmetu ugovora i cijeni dopuštene ako su te odredbe jasne, lako razumljive i uočljive, s time da je odredbom članka 4. stavka 2. Direktive 93/13/EEZ od 5. travnja 1993. o nepoštenim uvjetima u potrošačkim ugovorima propisano da se procjena o tome jesu li neke odredbe nepoštene ne odnosi na definiciju glavnog predmeta ugovora ni na primjerenost cijene i naknade na jednoj strani te isporučene usluge i robe na drugoj strani, sve dok su te odredbe jasno i razumljivo sastavljene. Inače ugovorna odredba je jasna i razumljiva ako je ta odredba ne samo gramatički razumljiva, nego su potrošaču jasni ekonomski razlozi koji se nalaze u pozadini primjene te odredbe kako bi na temelju točnih i razumljivih kriterija mogao procijeniti ukupne ekonomske posljedice koje iz tih odredbi proizlaze, odnosno kako bi mogao sagledati koliki će biti iznos zaduženja čitavo vrijeme trajanja ugovora o kreditu. Ovaj sud je utvrdio da, tužitelju nije obrazloženo koje stvarne troškove plaća plaćanjem navedenih naknada, te da su odredbe bile nerazumljive jer tužitelj nije mogao shvatiti posljedice navedenih ugovornih odredbi jer mu nisu niti obrazložili koliko iznose naknade i zašto iste mora platiti. Osim toga, tužitelju nije obrazloženo niti što točno plaća i koja je svrha plaćanja navedenih naknada, pa su stoga navedene odredbe za tužitelja bile nerazumljive jer isti nije mogao sa sigurnošću znati posljedice ugovaranja navedenih naknada, odnosno kako isto utječe na njegovu poziciju u kreditnom odnosu (zahtjev transparentnosti).

13. Valja ukazati kako iz iskaza tužitelja, ali i dokumentacije u spisu, proizlazi da je imao status potrošača jer je predmetni Ugovor o kreditu sklopio za osobne potrebe, odnosno radi kupovine nekretnine za život. Navedeno upućuje na jasan zaključak kako namjena kredita nije bila korištena u svrhe namijenjene zanimanju ili poslovnoj/poduzetničkoj djelatnosti tužitelja u smislu odredaba ZZP-a, pa je stoga utvrđeno da je tužitelj bio potrošač.

14. Isto tako, na tuženiku je teret dokaza da je s tužiteljem pojedinačno pregovarao o naknadi za troškove obrade kredita te naknadi za prijevremenu otplatu kredita, kao i visini predmetnih naknada. Međutim, tijekom ovoga postupka tuženik to nije dokazao. Osim toga, iz iskaza tužitelja proizlazi da mu je Ugovor o kreditu prezentiran unaprijed na potpis po sistemu "uzmi ili ostavi".

14.1. Nadalje, s obzirom na to da se u konkretnom slučaju radilo o tipskom Ugovoru o kreditu, da se o spornim odredbama nije pregovaralo može se zaključiti da tuženik nije vodio računa o zakonitim interesima potrošača, odnosno tuženik nije pregovarao s tužiteljem o spornim odredbama kako bi se uvjerio da bi tužitelj pristao

na navedene odredbe i da je bilo pojedinačnih pregovora, stoga, ovaj sud zaključuje da je tuženik prilikom ugovaranja spornih odredbi postupao suprotno načelu savjesnosti i poštenja.

15. Isto tako, ovaj sud zaključuje da bi tužitelj neprihvatanjem navedenih odredbi bio ograničen u ostvarenju svoga prava (zahtjeva za kredit, sadržaja ugovora o kreditu ili nametanjem neke druge dodatne obveze ili naknade), odnosno bez predmetne ulazne naknade i izlazne naknade nije bilo moguće sklopiti Ugovor, pa su predmetnim spornim odredbama Ugovora o kreditu prouzročena značajna neravnoteža u pravima i obvezama ugovornih strana, i to na štetu potrošača.

16. Dakle, s obzirom na to da je potrošač-tužitelj bio ograničen uvjetima iz ponude banke, može se zaključiti da tuženik nije postupao u dobroj vjeri i da tužitelj kao potrošač nije imao objektivne mogućnosti ni za pregovaranje oko spornih odredaba o ulaznoj naknadi i izlaznoj naknadi ni oko njihovog ne/prihvatanja, što je sve prouzročilo značajnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača. Osim toga, tužitelju nije obrazloženo koje stvarne troškove plaća plaćanjem navedenih naknada. Nadalje, kao što je prethodno već obrazloženo predmetne odredbe Ugovora o kreditu su bile nerazumljiva jer tužitelj nije mogao shvatiti ekonomske posljedice (za sebe) ugovorne odredbe, nije znao koji iznos naknade mora platiti, nisu mu obrazložili koji se troškovi podmiruju plaćanjem tih naknada, pa su stoga navedene odredbe za tužitelja bile nerazumljive jer nije mogao sa sigurnošću znati koja bi posljedica bila njihovo prihvatanje ili neprihvatanje takvih odredbi, nije mogao procijeniti ukupne ekonomske posljedice koje iz tih odredbi proizlaze, odnosno kako bi isto utjecalo na njihovu poziciju u kreditnom odnosu (zahtjev transparentnosti).

17. Slijedom svega navedenoga, ovaj sud je utvrdio da su navedene odredbe nepoštene sukladno članku 81. stavak 1. i 2. ZZP/03-a, odnosno da je nepoštena odredba iz članka 12. stavka 3. Ugovora o kreditu broj: 9012294428, sklopljenog 21. veljače 2007. između tužitelja i tuženika, u dijelu odredbe koji glasi: „Korisnik kredita obvezuje se prije korištenja ili istovremeno s korištenjem kredita platiti Banci naknadu za obradu kreditnog zahtjeva u visini 1,00 % (slovima: jedan posto) od iznosa kredita, a najviše 7.000,00 kuna.“, kao i odredba članka 10. stavka 2. predmetnog Ugovora o kreditu u dijelu odredbe koji glasi: „U tom slučaju Korisnik kredita dužan je platiti naknadu za prijevremenu otplatu kredita u visini utvrđenoj aktima Banke važećim na dan prijevremene otplate.“, te da su sukladno članku 87. ZZP/03-a ništetne, pa je stoga odlučeno kao pod točkom I. i III. izreke ove presude.

19. Budući da su predmetne odredbe članka 12. stavka 3. i članka 10. stavka 2. Ugovora o kreditu ništetne, te odredbe među strankama ne mogu se primijeniti i tuženik nema pravo na naplatu svog potraživanja na temelju takvih ugovornih odredbi. Odnosno, sukladno članku 323. Zakona o obveznim odnosima („Narodne novine“, broj: 35/05., 41/08., 125/11., 78/15., 29/18., 126/21., 114/22., 156/22. i 155/23. – dalje: ZOO) tuženik je dužan tužitelju vratiti ono što je primio po osnovi koja je utvrđena ništetnom. Dakle, tužitelj ima pravo na isplatu ulazne naknade i izlazne naknade, pri čemu je između stranaka nesporno da je naknada za obradu kredita naplaćena 2. ožujka 2007. u iznosu od 530,84 eura, a naknada za privremenu otplatu kredita 18. kolovoza 2009. u iznosu od 534,86 eura.

20. Na gore naznačene iznose naplaćene ulazne i izlazne naknade tužitelju pripadaju zatezne kamate sukladno članku 1115. ZOO-a od dana stjecanja (naplate naknade), jer je tuženik bio nepošten pa je obvezan platiti zatezne kamate od dana stjecanja. Tuženik je nepošten jer je povrijedio interese i prava potrošača, jer je u potrošačkom ugovoru o kreditu koristio nepoštene ugovorne odredbe kojim je ugovorena ulazna i izlazna naknada, a o kojima se nije pojedinačno pregovaralo, koje su uzrokovale znatnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu tužitelja, pa su nepoštene i time ništetne. Ulazna je naknada naplaćena 2. ožujka 2007., a izlazna naknada 18. kolovoza 2009., a što je nesporno među strankama, pa su zatezne kamate dosuđene slijedeći dan od dana naplate predmetnih naknada. Visina stope zatezne kamate dosuđena je sukladno članku 29. stavku 2. ZOO-a, pa je stoga odlučeno kao pod točkom II. i IV. izreke presude.

21. Nije osnovan tuženikov prigovor zastare. Naime, odredbom članka 328. ZOO-a propisano je da se pravo na isticanje ništetnosti ne gasi, pa ne može zastarjeti zahtjev tužitelja kojim traži utvrđenje ništetnosti članaka 12. stavka 3. i članka 10. stavka 2. Ugovora o kreditu.

21.1. U odnosu na zahtjev za isplatu ističe se da se radi o restitucijskom zahtjevu te da je na sjednici Građanskog odjela Vrhovnog suda Republike Hrvatske održanoj 30. siječnja 2020. zauzeto pravno shvaćanje broj Su-IV-47/2020 prema kojoj zastarni rok u slučaju restitucijskog zahtjeva, prema kojem su ugovorne strane dužne vratiti jedna drugoj sve ono što su primile na temelju ništetnog ugovora, odnosno u slučaju zahtjeva iz članka 323. stavak 1. ZOO-a, počinje teći od dana pravomoćnosti sudske odluke kojom je utvrđena ili a drugi način ustanovljena ništetnost ugovora ili pojedinih njegovih odredbi, a što je u konkretnom slučaju donošenjem ove presude.

22. Tužitelj je u cijelosti uspio u sporu pa mu pripada naknada troška postupka sukladno članku 154. stavak 1. ZPP-a u vezi člankom 155. stavkom 1. ZPP-a.

23. Imajući na umu vrijednost predmeta spora, tužitelju je sukladno predanom troškovniku priznat trošak sastava tužbe u iznosu od 150,00 eura sukladno Tbr. 7. toč. 1. Tarife o nagradama i naknadi za rad odvjetnika („Narodne novine“ broj 138/23. i 107/25. – dalje: Tarifa), potom trošak zastupanja na ročištima održanim 25. lipnja 2026. i 29. rujna 2026. u iznosu od 150,00 eura za svako ročište sukladno Tbr. 9. točka 1. Tarife, trošak sastava podneska od 18. svibnja 2026. u iznosu od 150,00 eura sukladno Tbr. 8. točka 1. Tarife te trošak nazočnosti ročištu za objavu presude u iznosu od 75,00 eura, što je ukupno 675,00 eura. Navedenom iznosu valjalo je pridodati i trošak sudske pristojbe na tužbu u iznosu od 19,91 eura te trošak sudske pristojbe na presudu u iznosu od 80,00 eura, što je sveukupno 774,91 eura, sa zateznim kamatama koje teku od 29. rujna 2026. pa do isplate sukladno članku 29. stavak 1. i 2. ZOO-a u vezi člankom 30. stavak 2. Ovršnog zakona („Narodne novine“, broj: 112/12., 25/13., 94/14., 55/16., 73/17. i 131/20., 114/22. i 6/24. – dalje: OZ), stoga je odlučeno kao pod točkom II. izreke rješenja.

24. Budući da je tuženik u cijelosti izgubio u sporu, tuženiku ne pripada naknada troška postupka.

Đakovo, 29. rujna 2026.

Sudac
Petar Grgur

Uputa o pravu na žalbu:

Protiv ove presude nezadovoljna stranka ima pravo žalbe u roku od 15 dana od dana objave iste. Žalba se predaje putem ovog suda, a o žalbi odlučuje nadležni županijski sud.

Dostaviti:

1. Tužitelju – putem punomoćnika
2. Tuženiku – putem punomoćnika

Broj zapisa: **9-3088d-d91d2**

Kontrolni broj: **0eb11-59ed8-5b9f9**

Ovaj dokument je u digitalnom obliku elektronički potpisan.

Vjerodostojnost dokumenta možete provjeriti na sljedećoj web adresi:

<https://e-komunikacija.pravosudje.hr/provjera-vjerodostojnosti>

unosom gore navedenog broja zapisa i kontrolnog broja dokumenta.

Provjeru možete napraviti i skeniranjem QR koda. Sustav će u oba slučaja prikazati izvornik ovog dokumenta.

Ukoliko je ovaj dokument identičan prikazanom izvorniku u digitalnom obliku, **Općinski sud u Đakovu** potvrđuje vjerodostojnost dokumenta.